

Paa Papiret stod blot de Ord: „Philip Salomon og Hustru meddeler herved, at deres Datter Jakobes Forlovelse med Hr. Ingeniør P. Sidenius er hævet.“

*

*

*

Samme Eftermiddag som denne Efterretning spredtes rundt i den salomonske Familjes store Bekendtskabskres, kom Per tilbage til sin Barndomsby ved de store, stille Enge. Uigenkendt og uden selv at søge nogen af sine gamle Bekendte tilbragte han et Døgn her alene med sine Minder. Og det gik ham ikke dennegang, som da han sidst gensaae Byen ved Faderens Død, og da den i sin provinsielle Uanselighed, med sine krogede Gader og fattige Butiker, havde forekommet ham halvt komisk og vakt hans Medynk. Efterhaanden som det fortrinsvis var bleven Barndomsindtrykkene, der nærede og formede hans Følelsesliv, havde hans Forhold til Byen antaget en halv religiøs Karakter. Fra Berlin og Tyrol, fra Rom og København havde hans Tanker gjort Pilgrimsfarter til denne Afkrog af Verden, hvor hans Skæbnes Traade løb sammen og tabte sig i Evigheden. Den lille Engby ved Foden af de høje Banker var for ham bleven Verdens Indgang og Udgang, hvorigennem Vejen gik tilbage til alle Tings Ophav.

Da han ved Aftentid kom tilbage fra Kirkegaarden og sad inde i Hotellets Kafelokale med noget Smørrebrød, bragte Opvarteren ham nogle Blade, deriblandt en af Byens egne Aviser, hvis Navn og Skikkelse han huskede fra Præstegaarden, og som han af den Grund først kiggede i. Paa Bladets første Side stod et længere „Hovedstadsbrev“, der meddelte forskelligt af Øjeblikkets Samtalestof i København. Mellem Nyt fra Hoffet og Teaterverdenen, fra Tivoli og Cirkus, fandt han ogsaa en udførlig Beretning om et „opsigtsvækkende Selvmord“ i det gode Selskab. En ung, haabefuld Mand, en forhenværende Kavaleriofficer, havde taget sig af Dage under meget romantiske Omstændigheder. Han havde — stod der — elsket og ment sig gen-